

Uddrag af

Kamila Shamsie, Vores elskede (2017)

(oversat fra engelsk i 2018 af Steffen Rayburn-Maarup efter *Home Fire*)

OM ROMANEN

Romanen er en bearbejdning af Sofokles' tragedie *Antigone*. På bogens sidste sider takker forfatteren en vis Jatinder Varma for at have givet hende "idéen til at bearbejde *Antigone* i en nutidig kontekst. Jatinder, mange tak, og undskyld, at jeg gjorde det i romanform og ikke som et teaterstykke."

Romanen er centreret omkring en britisk-pakistansk familie bosat i Wembley, London. Familien består af storesøsteren **Isma** og hendes yngre søskende, tvillingerne **Aneeka** og **Parvaiz**. Deres mor er død af et slagtilfælde, og deres far var hellig kriger og døde i amerikansk fangeskab. Parvaiz og Aneeka er meget tæt knyttede, og Isma er nærmest en mor for dem.

Parvaiz lader sig hverve til Islamisk Stats medieafdeling og rejser til Syrien hvor han klipper propagandafilm og hvervekampagner sammen. Søstrene er knuste over hans beslutning, men reagerer vidt forskelligt: Isma melder ham til den britiske efterretningstjeneste imens Aneeka kæmper for at få ham hjem igen. Parvaiz fortryder da også sin beslutning da det går op for ham hvad det er for ondskab han har tilsluttet sig, men den britiske regering, anført af den nyudnævnte indenrigsminister, **Karamat Lone**, der selv er moderat muslim, nægter ham at vende tilbage til Storbritannien. For at overbevise Karamat om at Parvaiz bør have lov til at komme hjem og stå over for en dommer i Storbritannien, indleder Aneeka et forhold til Karamats søn, **Eamonn**.

Parvaiz flygter fra Islamisk Stat og opsøger det britiske konsulat i Istanbul for at melde sig selv og dermed blive anholdt og stillet for en dommer i Storbritannien. Hans kontakter i Islamisk Stat har imidlertid opsporet ham og skyder og dræber ham lige foran konsulatet.

De britiske medier svælger i historien: En britisk jihadist skudt ned foran det britiske konsulat! Karamat afslører at Parvaiz' søster har forført hans søn for at bruge ham til at opnå særlige rettigheder for Parvaiz.

Rent juridisk kan Karamat nægte at Parvaiz' lig kommer tilbage til Storbritannien da det er muligt at ophæve britisk statsborgerskab for borgere med dobbelt statsborgerskab som Parvaiz. Derudover har Karamat en stramning af loven i støbeskeen der vil gøre det muligt at ophæve statsborgerskabet for hjemmefødte britiske statsborgere.

Aneeka rejser til Pakistan for at våge over liget for på den måde at skabe opmærksomhed og få den britiske regering til at tillade at hun kan vende hjem med sin brors lig.

Eamonn lægger en video ud online hvori han kritiserer Karamats beslutning om ikke at lade familien begrave Parvaiz, og om at ville gøre det muligt at fratage britiske statsborgere deres statsborgerskab. Han rejser herefter til Pakistan hvor han bliver angrebet og påspændt to bombebælter. Da Aneeka ser ham, løber hun imod ham selvom han prøver at stoppe hende, og de når netop at omfavne hinanden i et kort, sidste øjeblik: "*Til at begynde med kæmper manden med den marineblå skjorte, men hendes arme er omkring ham, hun hvisker noget, og han stopper. Hun hviler sin kind mod hans, han lader hovedet falde for at kysse hendes skulder. Et øjeblik er de to elskende i en park, under et ældgammelt træ, solplettede, smukke og i fred.*"

UDDRAG

af *Vores elskede* (kap. 8, hvor fokus er på Karamat, s. 208-210)

5 I dette uddrag går Karamat en morgentur langs Themsen inden han skal møde i Indenrigsministeriet. Han har dagen forinden modtaget nyheden om at Aneeka, afdøde Parvaiz' søster, er taget til Pakistan for at kæmpe for at broderens lig kan komme hjem. Imens Karamat sidder på en bænk ved Themsen og drikker sin kaffe, ringer hans telefon. Det er hans søn, Eamonn der ringer. De har ikke talt sammen siden Karamat måtte holde Eamonn fysisk tilbage efter han havde forsøgt at tale Aneekas sag på faderens hjemmekontor hvorefter Karamat offentliggjorde sønnen og Aneekas forhold:

10 "Hej far. Jeg tænkte nok, du var vågen." Eamonns stemme var rolig, hengiven, slet ikke som det vanvittige væsen, der fysisk måtte holdes tilbage, så han ikke løb lige tilbage i favnen på den manipulerende luder. Nå ja, det var så ikke lige 'favnen' han ville tilbage til, vel? Selv om Karamat nok ikke skulle have sagt det på det tidspunkt.

15 "Er du okay?" Han havde ikke talt med Eamonn, siden Terry¹ havde sørget for, at Max og Alice² tog ham med ud til en af Alices familieejendomme, efter han var gået fra hysteri til sløv resignation — pressen gik ud fra, at ejendommen var den i Norfolk, selv om det lige så vel kunne være Normandiet. Karamat havde ikke bedt Terry om ikke at fortælle ham, hvor deres søn var, men hun vidste udmærket, at det var information, det var bedst at holde fra ham, i tilfælde af at nogen stillede ham et direkte spørgsmål, som han ville være nødt til at besvare ærligt. Hans kone havde altid haft en perfekt fornemmelse for, hvem han virkelig var, og hvem han var nødt til at være som offentlig figur, hvilket gjorde det så meget desto mere underligt, at hun havde pakket noget af hans tøj og flyttet det ned i kældersoveværelset som reaktion på at hans ministerium offentliggjorde historien om Eamonns affære med pigen. "Du kunne have beskyttet ham," havde hun sagt, som om hendes mand var typen, der enten var dum eller uetisk nok til at forsøge at arrangere en mørklægning. Hun havde ikke ladet sig formilde, da de fleste af aviserne korrekt beskrev Eamonn som et godtroende fjols, og det ovenikøbet lykkedes nogle af dem at antyde, at han havde droppet pigen, så snart det gik op for ham, hvad hun ville have af ham.

"Ja. Jeg er ked af, hvordan jeg opførte mig forleden."

30 Karamat lagde det ene ben over det andet og betragtede de åbenmundede stører med udstående øjne og sammenflettede haler på foden af gadelygten ved siden af. Som regel var de groteske, men nu virkede de indtagende komiske i hans velvillige blik. "Jeg er ked af, at du får noget af en tur i møllen nu. Måske er det ikke verdens allerværste idé at flytte til New York, som din søster foreslog."

"Jeg er mere bekymret for dig."

35 Karamat rejste sig op og gik hen til gadelygten, lænede sig op ad den og vendte sig væk fra sin sikkerhedsgruppe. "Det er dejligt at høre, men helt unødvendigt."

40 "Det er bare, at fra der, hvor du sidder, er det måske svært at se, hvordan det ser ud. En stat, der sender sine borgere til et andet land, når de opfører sig på en måde, vi ikke bryder os om. Siger det ikke, at vi ikke kan tage os af vores egne problemer? Og når man forhindrer en familie i at begrave sine døde — det ser aldrig godt ud. Det er det, folk begynder at sige rundt omkring mig. Hvis dine rådgivere ikke vil sige det, vil din søn."

"Min søn belærer mig om politik fra sin privilegerede position i skjul hos landadelen," sagde han og pressede knoerne ind i fiskens udstående øjne.

"Jeg siger det, fordi dit omdømme betyder noget for mig. Mere end du aner."

45 "Er det noget, hun har bedt dig om at sige?"

"Jeg har ikke hørt fra hende. Det ved du. Jeg har gjort det, du bad mig om. Jeg har hverken ringet eller sms'et. Du sagde, at hvis jeg gik med til det, ville du hjælpe hende. Hvordan har du hjulpet hende?"

50 "Hun har haft politibeskyttelse. Jeg har ikke ladet verden se de videoer, hendes elskede bror arbejdede på. Hun har ikke været låst inde i et afhøringslokale i fjorten dage uden en sigtets rettigheder, ikke engang efter at hun indrømmede at have forført min søn for at hjælpe en terrorist. Du så den udskrift, ikke? Hun indrømmede det."

"Selvfølgelig sagde hun det, da hun troede, jeg havde droppet hende."

"Kan du høre dig selv?"

55 "Kan du høre dig selv? Du tror, du gør folk en tjeneste ved ikke at spærre dem inde fjorten dage uden grund?"

"Nu skal du ikke pludselig prøve at få en rygrad her. Du er ikke bygget til det. Gav hun dig dit første rigtig gode blowjob, Eamonn? Er det dét, det handler om? For tro mig, der findes bedre derude."

60 En pause, og så sønnens stemme med de allermest skarpe overklassetoner: "Jeg tror, vi er færdige her, far."

Opkaldet sluttede, og Karamat vendte sig om og krøllede det tomme papkrus sammen i sin knytnæve.

¹ Terry: Karamats kone, Eamonns mor

² Max og Alice: Eamonns venner